

mig med Glæde, at Ernæringsraadet afgaar ved en blid Død. Ihvorvel man maa anerkende det betydelige Arbejde, det har gjort, tror jeg, der har været en vis Misfornøjelse med den kontormæssige Tone og den Bureaukratisme, der har været herskende. Man maa paa en vis Maade beundre Ernæringsraadets Forretningsdygtighed. Vi havde i Fjor Vinter, tror jeg, det var, det Tilfælde, at man købte en eller anden Vare op, hvori der var nogle faa knækkede Kærner o. s. v., og gav 5 Øre for den; og den solgte Ernæringsraadet videre til 26 Øre, tror jeg. Og naar man spurgte, hvordan det dog kunde være, blev der sagt, at Varen havde gennemgaaet en Proces paa Sojakagefabrikken. Ja, der har vist været en Proces, men jeg maa have Lov til at indskyde, at det har vist været en ganske overordentlig kostbar Proces; da det kom ud til Landbrugerne, var det findelt og maaske spædt op med forskellige Ingredienser, som var ganske ubestemmelige. Men Prisen kunde man holde sig til, den var steget fra saadant noget som 5 Øre — den højtærede Formand for Ernæringsraadet, jeg havde nær kaldt ham Ernæringsministeren, smiler; det kan godt være, det var 5 $\frac{1}{4}$ Øre, men i hvert Tilfælde steg Prisen til 26 Øre. Jeg beundrer denne Forretningsdygtighed; men det var knap saa morsomt for dem, der skulde købe. Ernæringsraadet afvikler nu Kornaaret 1918—19 og afslutter dermed sin Virksomhed, en i mange Retninger — Ret skal være Ret — sikkert meget fortjenstfuld Virksomhed, men i mange Retninger ogsaa en Virksomhed, der er faldet forskellige Mennesker, der havde med Raadet at gøre, noget for Brystet.

Med Hensyn til § 12 skal jeg kun sige, at det forekommer mig ikke at være paa-krævet i Aar at træffe den Bestemmelse, at de kommunale Nævn midlertidig kan overtage Brugsretten for Tærskværker. Det er rimeligvis en Bestemmelse, der er gaaet direkte over fra de tidligere Kornlove, hvor den havde større Berettigelse; i Aar tror jeg ikke, den er nødvendig.

Jeg skal til sidst sige et Par Ord om § 13. Den her foreslaaede Maade er i og for sig en meget praktisk Maade at ordne dette Forhold paa. De, der i Fjor mod bedre Vidende og med Villie har unddraget sig deres Leveringspligt, dem finder man nu: de skal aflevere i Aar, hvad der manglede i Fjor, og saa faar de den Strafbet, at de faar Priserne fra i Fjor og ikke de højere Priser i Aar. Det forekommer mig at være en overmaade mild Ordning af Spørgs-

maalet, at disse Mennesker slipper med dette. De kommer ikke til at lide anden Skade, end hvis de havde leveret, hvad de skulde, i Fjor. Det, der sker, er altsaa det, at de, der bevidst har snydt med det Formaal at unddrage sig Pligten, med det Formaal at læsse de Byrder, der hvilede paa dem, over paa andre, disse Mennesker har ikke løbet nogen Risiko. Det er gaaet dem, som det kan gaa andre; man siger: Gaar den, saa gaar den, og gaar den ikke, saa sker der jo ikke noget væsentligt. Med andre Ord, de bliver ikke klippet mere, fordi de har været bevidste Snydere, end hvis de havde været hæderlige og leveret, hvad de skulde, i Fjor. Men jeg erkender, at det er en ganske praktisk Løsning af Spørgsmaalet, og saa kan der maaske komme saa meget Korn ind, at Landbruget kan faa den Krone pr. Tønde Korn, som det ikke fik, grundet paa, at der kom for lidt Korn ind i Fjor.

Der var en vis Sordine paa den højtærede Indenrigsminister eller rettere, sagt, paa den Tone, hvori han udtalte sig denne Gang. Man kunde godt mærke, at der havde været forskellige Gnidninger, og at det var lidt vanskeligt for tredje Gang at komme ud til Landmændene med en Kornlov, som jeg for øvrigt finder er ganske nødvendig, for hvis vi ikke havde en Kornlov, vilde Folk til Trods for Fodringsforbudet og trods Udførselsforbudet kunne lagre Kornet op. Men jeg kan forstaa, at man har trykket sig lidt ved at komme ud til Landmændene igen med en Ligning paa et saa uheldigt Grundlag. Den højtærede Indenrigsminister slutter med at sige, at dette Forslag opfattes kun som et Forhandlingsgrundlag, og jeg maa sige, at som Forhandlingsgrundlag er det overmaade brugeligt, og vi skal være overmaade villige til i det Udvalg, der bliver nedsat, at behandle det med stor Velvillie. Det konservative Folkeparti har stødse set paa disse Forhold baade ud fra et Konsumentstandpunkt og ud fra et Producentstandpunkt. Det nytter ikke her at optræde hverken som ensidig industridrivende, ensidig Agrar, ensidig Lønarbejder, som kun ser paa sine egne Fordele og ikke paa andres. Det gælder om ved et saa stort Spørgsmaal som dette at se samfundsmæssigt paa Tingene; det har vi efter bedste Evne altid gjort, og vi vil ogsaa ved denne Lejlighed vise vor Beredvillighed til at faa noget godt og fornuftigt ud af Forslaget. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, der formentlig bliver nedsat.